

**Rozhovor
s třídními**

**Povídka pod
deštníkem**

**Muzikální
komiks**

**Fantaskní
příběh z lesa**

Úvodník

Velevážení čtenáři,

přijímačky jsou za námi a my už se můžeme těšit, že se k nám rychlými kroky blíží léto.

Podívali jsme se do Francie a někteří z nás i do iQPARKu v Liberci. To vše se stalo za krátký čas.

My z redakce se s vámi už budeme pomalu loučit. Než se ale rozloučíme, můžete se těšit na nové vydání časopisu. Na rozhovor s paní učitelkou Křížovou i na pohádku o strašidelném lese. Také nás čeká krásný komiks.

Na toto vše se můžete těšit v tomto díle časopisu.

Děkujeme Vám za podporu a oddanost.

Tomáš Pokorný

Šéfredaktor

Ilustrace titulní strany:
Pham Nguyen Ngoc Mai

Autorka loga časopisu:
Laura Ventura

Závěrečné rozloučení:
Hlib Paias

Metodické vedení redakce:
pan učitel Pavel Dohanič

Zdroj obrázku: pixabay.com

Chvilka krásné literatury

Kniha

*Dobré ráno kamarádi,
knížky máme všichni rádi.
Kolik je v nich tajemství?
Kdo poslouchá, dobře ví,
že tam bydlí pohádky,
s nádhernými obrázky,
ale taky básničky,
říkadla a písničky.*

Zdroj obrázku: pixabay.com

Daniel D.

Kniha

*Jednou v lese takhle z rána,
knihu si nesla černá vrána,
viděla pána, ležel na bříšku,
to asi hledal, maličkou lišku.
Ptala se pána,
ta naše vrána,
nehledal lišku,
ale svou knížku.*

Zdroj obrázku: pixabay.com

Kristýna K.

Kniha

*S knížkou můžeš do pohádky,
kolem světa, zase zpátky,
až sám si přečteš první list,
poznáš, jak je krásné umět číst.
Písnička se zpívá,
pohádka se povídá,
a kdo se rád dívá,
hezké věci uhlídá.*

Zdroj obrázku: pixabay.com

Kryštof K.

Povídka: Pod deštníkem

Byla zima, jemně pršelo a v parku nikdo nebyl. Laura seděla na lavičce s červeným deštníkem, který jí matka dala ještě předtím, než odešla. Říkala, že pod tím deštníkem se dá schovat i celý svět — když člověk chce.

Vedle lavičky náhle zašramotil keř. Laura se lekla. Vyskočil malý pes, promoučený až na kost. Zadíval se jí do očí. Netřásl se strachem, ale zimou a únavou. Laura se usmála, zvedla deštník a kývla. Pes zaváhal jen na okamžik, pak skočil na lavičku pod deštník vedle ní.

Seděli tam spolu dlouho. Déšť bubnoval na látku a svět se najednou nezdál tak prázdný. Možná nebyla sama. Možná ten červený deštník opravdu schovával celý svět — nebo aspoň ten jejich malý kousek.

Adéla Smejkalová

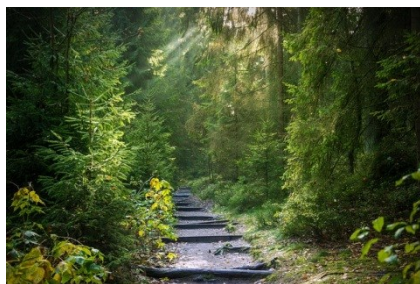
Zdroj obrázku: pixabay.com

Povídka: Ticho mezi kapkami rosy

Jednou, velmi dávno, když ještě stromy rostly tak, jak chtěly, a nikdo se nemusel schovávat před nikým, žila Naďa. Naďa neměla rodiče, neměla moc přátel a od dávných věků žila sama. Nikdo ji pořádně neznal, takže si nikdo nebyl ani pořádně jistý, odkud vlastně pochází. Dokonce ani ona sama. Vyrostla mezi zvířaty a květinami. I když to zní zvláště, byla tak spokojená. Zvířata ji nikdy nesoudila za nic, naopak ji měla všechna moc ráda a to na ni Naďa milovala. Mohla s nimi být tím, kým doopravdy je a nemusela se za to stydět. Nejraději měla, když se jí motýlci proplétali v jejích hořlavě rudých, dlouhých a kudrnatých vlasech. Byly pro ni typické, stejně jako lehké nazelenalé šaty, které nosila skoro pořád.

Naďa byla víla. Ale ne jen tak ledajaká víla, kterou znáte z pohádek a filmů. Naďa

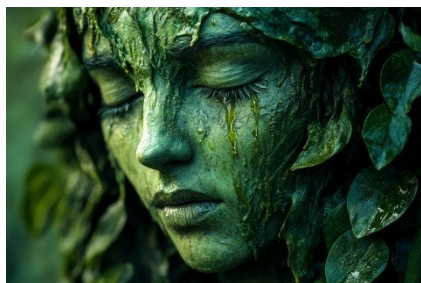
byla víla smutku. Byla to víla, co ráda plakala. Jak by taky ne, když nesla smutek za celý svůj les. Proto tu totiž byla. Stejně jako okouzující víla lásky, nebo neustále usmívající se víla štěstí. Všechny to byly víly emocí a jejich hlavním úkolem v lese bylo zařídit, aby se všichni obyvatelé lesa měli dobře tím, že jim dají trošku své emoce. Ale kdo by chtěl smutek, bolest a zármutek od Nadi? Nikdo. A tak si všechno tohle nechávala celý svůj život pro sebe.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Jednoho rána se Naďa probudila s velmi zvláštním pocitem, jak kdyby nebylo něco správně. Ale ať přemýšlela, jak chtěla, nemohla přijít na

to, co bylo špatně. Po nějaké chvíli se rozhodla, že to nechá být a šla nasbírat ranní rosu. Když však uviděla svůj odraz v jedné z kapek, vše jí došlo. „*Moje vlasy! Kde jsou moje vlasy?*“, zakřičela Naďa a přitom se rozhlížela po okolí své malinkaté zahrádky. Jako kdyby věděla, že za tím někdo stojí. Její běžné zrzavé dlouhé vlasy byly na jednu mnohem kratší a černé jako havraní křídla. „*Tvé vlasy, rudé jako plamen, zmrzly Naděnko, zmrzly tvým žalem.*“, ozval se hlas odněkud z křoví.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Tenhle hlas Naďa znala moc dobře, ale neuvědomovala si, komu patří. „*Vylez!*“, pobídla víla človíčka z křovin. „*Osuš ty slzy své a pověz, co*

tě trápí, poté já, možná, splním ti přání tvé.“

Naďa si ani neuvědomovala, že jí tekly po tvářích slzy. Rychle si je setřela a po chvílince přemýšlení se posadila na malý mechový polštářek a začala vyprávět. Nedělala to příliš často, ale měla to moc ráda. Bohužel ji jen málokdy někdo poslouchal, ale tentokrát to bylo jiné. I přestože neviděla toho, kdo ji poslouchá, měla pocit, jak kdyby jí naslouchal lépe, než kdokoli jiný, komu dříve něco říkala. Čím déle povídala, tím více posluchačů přicházelo. Motýlci, včelky, zajáci, lišky, ale i ptáci, kteří se normálně o Naďu moc nezajímali, si posedali do malého kroužku okolo víly. Vyprávěla o všem, co jí napadlo, nejen o svých vlasech, ale i o tom, jak ráda vypráví a o všech svých starostech. A věřte, nebo ne, ale taková víla jich má až po uši. Poté co skončila s vyprávěním, mužíček vylezl. Byl to celkem vysoký a moc mile vypadající elf. Ale tohohle el-

fa Naďa znala. Poměrně často ho potkávala, jak na ni kouká zpoza stromu a něco si sám sobě šeptá, ale jeho společnost jí byla většinou celkem příjemná. Nikdy s ním nemluvila přímo. Nevěděla ani, proč v lese vlastně je. Elfové jsou totiž stvoření, která dřív bývala lidmi, ale kvůli nějakému špatnému skutku, se proměnili v elfy, které nikdo neposlouchá, a nemají nic moc na práci. „*Jak vůbec víš, co se mi stalo s vlasy?*“, zeptala se Naďa. „*Nechte mě se představit, já jsem elf, znalec světa. Vědět, kam se tvé vlasy poděly, není pro mne tedy velká věda.*“ Najednou to začalo dávat smysl. „*A jak se jmenuješ?*“, zeptala se dále Naďa. „*Já jsem Olík, elfík elfů, ale to máš přece dávno vědět, vílo breku,*“ odpověděl mužík. „*Každopádně, konec řečí a přesuňme se k jádru věci. Já zde pykám za své činy, zbabělé a škaredé, ty máš zas ztracené vlasy. Ztracené a já vím kde. Pomoz mi, Naďo, s tres-*

tem mým a já tě za to odměním.“ Víla nevěděla, jak by jí mohl nějaký Olík pomoci, ale co: stejně už neměla, co ztratit. Souhlasila.

Následujících několik týdnů strávila Naďa s Olíkem. Čím více ho poznávala, tím radši ho měla. Perfektně jí rozuměl a naslouchal jí, jak to nikdo jiný nedokázal. Naďa nevěřila na lásku, ale věděla, že jestli by se měla do někoho zamilovat, byl by to právě Olík.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Dny plynuly a plynuly, z Nadi a Olíka se stala nerozlučná dvojka. A po nějaké době dokonce víla i zapomněla na svoje vlasy. Nic moc už pro ni nebylo důležité, jenom to, kdy bude moct být zase s Olíkem. Měla ho moc ráda.

Možná ještě víc, než si vůbec byla schopná připustit.

Po chvíli ale přišel večer, kdy Naďa nejenže nebyla s Olíkem, ale hned další ráno se mělo rozhodnout, co se s Olíkem stane. Když se totiž elf poučí ze svých chyb a stane se lepším, může být proměněn zpět na člověka. Víla věděla, že se Olík doopravdy polepší a že svých chyb lituje a vážně by mu přála, aby mohl být zase člověkem, ale bylo jí líto, že už s ním nemůže být. Víly nemají totiž s lidmi nic společného, ani nemůžou mít. Tak to bylo v pravidlech lesa. Naďa doopravdy chtěla, aby se měl Olík co nejlépe, ale nedokázala si představit, že už ho nebude mít po svém boku. I přesto, že to nebyla dlouhá doba, co se znali, oběma to připadalo jako roky důvěrného přátelství. Nejen Naďa, ale i Olík nevěděl, co vlastně chce. Tohle byl přece jeho plán, nebo ne? Potřeboval Naďu pouze proto, aby ho udělala lepším a hodněj-

ším elfem. Vůbec nepočítal s tím, že by ji měl někdy rád. Ano, vzhledově byla pro Olíka doopravdy nádherná, proto ji taky občas sledoval za stromy, ale nikdy si nedokázal představit, že by ji měl tak moc rád, jako ji rád má. Taky nechtěl Naďu opustit, ale doopravdy toužil po tom stát se člověkem.

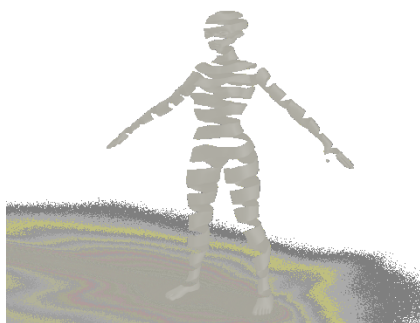
Když přišlo následující ráno, jak víla, tak elf byli velmi nervózní. Potkali se před mohutnými dveřmi od komise, která měla rozhodnout o osudu Olíka. Chvíli si povídali a než se nadáli, byl čas pro Olíka, aby vešel dovnitř. „*Hodně štěstí!*“, zašeptala víla Olíkovi. Ten se na ní otočil, pousmál se a vešel.

Zdroj obrázku: pixabay.com

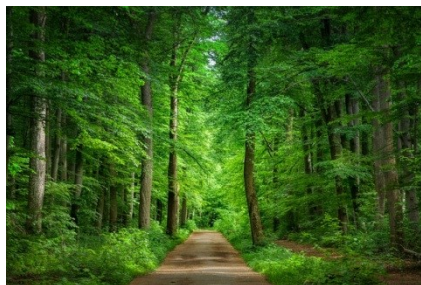
Nad'a přešlapovala z místa na místo. Minuty jí připadaly dlouhé, jak hodiny a nevydržela být chvíli v klidu. Napůl už byla smířená s tím, že elfíka znovu neuvidí, ale bylo tu pořád tolik věcí, co mu neřekla. Nikdy mu pořádně nepoděkovala za všechny ty chvíle s ním, za to, že jí ukázal, jaké je mít pravé kamarády, dokonce ani za to, jak mile s ní mluvil. Nad'a věděla skoro jistě, že Olíka už neuvidí, ale nedokázala si představit, že by mu tohle všechno neřekla. Začala se rozhlížet, když uviděla poměrně tlustý, dlouhý list. Utrhla ho spolu se starší kytkou, z jejíhož stonku kapalo něco bařevného. Vzala stonek kytky, list a začala psát. Psala vše, co jí napadlo. Psala o tom, jak moc byla vděčná za to, že Olíka potkala, psala o tom dobrém pocitu, kterým ji naplňoval. A psala o tom, jak moc ho měla ráda. Poté, co to dopsala, zamotala list a začala se rozhlížet po vysokém stromě. Jeden stál hned vedle dveří. Perfektní.

Vylezla po tom stromě nejvýše, jak mohla a když uviděla velké, otevřené, prosklené okno, hned nad komisi, zaradovala se. Přelezla po stromě tak, aby viděla přímo do proskleného okna. Přišla akorát na čas. Viděla totiž Olíka, který se pomalu vytrácel. Měnil se zpět na člověka. Nemohla čekat o moc déle. Hodila svázaný list a doufala, že se do okna trefí. A taky, že se trefila. List dokonce dopadl přímo do Olíkovi náruče. Elf věděl, o co jde a rychle začal list rozbalovat. Nestihl to sice dočíst celé, než zmizel, ale přesto na vílu zašeptal: „*Děkuju.*“ Ta ho sice slyšet nemohla, ale věděla, co říká. Naposledy se na něj usmála.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Od té doby byla víla šťastnější a dokonce si našla i několik nových přátel. Sice se jí často stýskalo po Olíkovi, ale věděla, že to takhle má být, i když to tak ze začátku nevypadalo. Podobně na tom byl i Olík. Ten si také našel spousty nových přátel, ale neustále vzpomínal na Nađu a pokaždé, když procházel

Zdroj obrázku: pixabay.com

kolem dívky se zrzavými vlasy, několikrát kontroloval, jestli to nebyla náhodou ona. A stejně tak, jako ona, věděl, že takhle to prostě má být. A jestli se nepletu, tak někde mezi námi stále chodí bývalý elf, který pořád myslí na vílu a možná je ta víla tady taky, jen se ještě pořád nenašli. Kdo ví?

Eliška Vyčítalová

Povídka: Ve stínu prastarého lesa

Měsíc zářil na obloze jako stříbrný drahokam. Mladá elfka Lyra kráčela hlubokým lesem a její kroky byly tiché, téměř jakoby ona sama byla součástí přírody. Přes rameno jí visel luk z tmavého dřeva a na zádech ji zářil safírový plášť.

Dnešní noc nebyla obyčejná. Hvězdy blikaly a třpytily se podivně, jakoby tančily v rytmu nějaké melodie. Lyra věděla, že tohle znamení hvězd nelze ignorovat a začala jednat.

Její lid (strážce tajemství prastarého kouzla) byl ohrožen temnými silami. V srdci lesa se nacházela magická studna, která byla zdrojem moci i energie, jíž chtěl zlý čaroděj Morath využít k ovládnutí světa Eldorie. Lyra měla jediný úkol: najít studnu dříve, než on.

Cestou uslyšela hrubé funění. Byl to stříbrný vlk, strážce lesa. Díval se na ni, oči mu

zářily inteligencí. Lyra neucítila žádné známky strachu, ale naopak respektu.

„*Hledáš studnu, že?*“ Promluvil k ní vlk a Lyra jen kývla na souhlas.

„*Mohu ti pomoci, ale musíš mi důvěřovat.*“ Lyra přišla k vlkovi blíž, nasedla na jeho hřbet a uháněli k řece. Vlčák ji pomohl řeku (kde rostly jedovaté houby, co šeptaly zlá kouzla) přejít.

Dorazili ke studni. Lyra sesedla z vlka, poděkovala za pomoc a ten se jakoby rozplynul.

Přistoupila ke studni. Voda v ní zářila jako rozlité slunce. Lyra z ní vyčerpala sílu, aby čelila Morathovi. Když se čaroděj objevil, jeho temná aura se šířila jako bouřkové mraky.

Lyra si připravila svůj luk i šíp a chystala se vystřelit. Nadechla se a vystřelila svůj první šíp, který začal plát

blankytně modrým plamenem. Šíp se však odrazil.

Hned vzala druhý a vystřelila. Tenhle začal plát rudým plamenem.

Morath si myslel, že odolá i tomuhle, ale mýlil se. Šíp ho zasáhl. Padl k zemi, kde se

rozplynul jako prach. Stejně tak i jeho temná síla. Lyra studnu i celou Eldorii zachránila.

Vlk ji pomohl s cestou zpět do její vesnice, kde jí její lid vítal. I když věděla, že tyto boje nikdy neskončí, měla alespoň na chvíli klid.

Autorka obrázku: Simona Šindelářová

Simona Šindelářová

Kultura

Reportáž: Zájezd do Francie

11. května jsme se vydali na dlouhou cestu do Francie.

12. května jsme přijeli brzy ráno do Paříže. Vystoupili jsme z autobusu a šli jsme se projít po Paříži. První významnou památku byla katedrála Notre-Dame, kde byla krásná vitrážová okna a velmi vysoké stropy.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Druhý den jsme šli do Versailles. Zámek jsme si prošli a viděli jsme spoustu krásných místností. Poté jsme se vydali do miniatur, kde jsme prošli celou Francií pár kroky.

Třetí a poslední den jsme šli na Eiffelovu věž, kde byl krásný výhled na celou Paříž a spoustu schodů. Následně jsme jeli domů, zpátky do Prahy.

Zájezd byl krásný a moc povedený. Pokud pojedete příští rok do zahraničí, určitě Francii doporučuji.

Tomáš Pokorný

Petra Křížová: Závodně jsem hrála basketbal

Paní učitelka Křížova nás učí anglicky jazyk. Známe ji už 2 roky. Máme s ní dobrý vztah. Proto jsme si ji vybraly pro rozhovor. Doufáme, že se vám bude líbit.

Paní učitelko, jak se cítíte, když učíte angličtinu v deváté třídě?

Lidsky příjemně, jako učitelka někdy méně příjemně.

Kolik let už pracujete ve škole?

V ZŠ Školní tři roky.

Jaký předmět jste měla nejradši, když jste byla žačkou ve škole vy?

Pracovní činnosti, kde jsme si vyzkoušeli všechno od vaření a šití po základy truhlářské práce.

Jak se podle vás změnilo školství za poslední roky?

Hodně.

Co vás na učení nejvíc baví?

Práce s lidmi a stále nové výzvy.

Co ráda děláte mimo školu?

Ráda trávím čas se svou rodinou, vyrážím na kulturní akce nebo sportuju.

Děláte, anebo jste dělala, nějaký sport?

Závodně jsem hrála basketbal. Dnes už sportuju jen pro radost, zkouším jógu, ráda chodím pěšky nebo jezdím na kole.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Máte nějaké domácí zvíře?

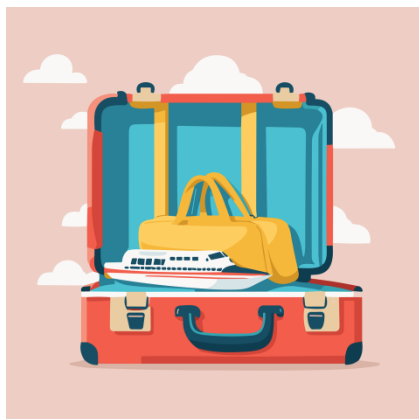
Měla jsem králíčka Quida, pak Maxe a pak spoustu let úžasného pejska – jmenoval se Monsieur Bob a byl to gentleman s loveckým instinktem, který nám někdy komplikoval život.

Jaké jídlo máte ráda?

Jakékoli, které nemusím vařit sama. Ale na první dobrou bych odpověděla - buchtičky se šodó.

A poslední otázka: máte nějaký sen, který si chcete splnit?

Mám, ráda bych navštívila některé země, kde jsem ještě nebyla – především mě láká severní Evropa, Finsko, Norsko a Švédsko.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Děkujeme Vám za rozhovor.

Viktoria Chuprynska

Martina Komar-Smolen

Ondřej Háječek: Takhle vzornou třídu jsem ještě neměl.

Pan učitel Jirgl a pan učitel Háječek jsou učitele na 2. stupni. Oba dva rádi jezdí na školu v přírodě. Oba jsou třídní učitele. Konkrétně v našich 9. třídách. Protože nám byli třídními učiteli, tak s nimi děláme rozhovor.

Co rádi děláte?

Sebastián Jirgl: Sportuji, čtu, učím se a snažím se učit ostatní.

Ondřej Háječek: Rád dělám cokoliv.

Jaké máte oblíbené jídlo?

Sebastián Jirgl: Krutí maso, sladké brambory, zeleninu.

Ondřej Háječek: Mám rád holoubky se smetanou. To nejsou skuteční holubi, ale zelné listy plněné masovou směsí s rýží v omáčce z rajčat a smetany. Jako přílohu, i k holoubkům, preferuji brambory.

Na jaký výlet jezdíte nejradši?

Sebastián Jirgl: Filmový festival „Jeden svět na školách“.

Ondřej Háječek: Jednodenní někam do muzea, nebo do přírody.

Co děláte za sport?

Sebastián Jirgl: Snažím se o všestrannost. Mám rád kolektivní sporty.

Ondřej Háječek: Nejsem sportovní typ. Nesportuji. Chodím na výlety, jezdím na kole. Ale třeba fotbal, nebo volejbal mne nebaví.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Máte nějaký koníček?

Sebastián Jirgl: Snažím se naučit vařit.

Ondřej Háječek: Jsem celkem všestranný. Docela rád tančím ballroom, napsal jsem pár básní, rád čtu, sle-duji ptáky, sbírám bylinky, rád se učím nové věci. Občas mne chytne technický zápal a rozeberu motorku. Občas vezmu do ruky pájku a vyrobím pár solárních lampiček manželce do zahrady. Občas mne zachvátí modelářství a postavím si pár plastických letadélek, občas mne zachvátí historická tvořivost a vyrobím si přílbu, luk, hrnec, šperk, raznici na mince, nebo budku pro ptáky. Rád pracuji v kovárně.

Kolik let už učíte?

Sebastián Jirgl: U nás na škole učím pátým rokem.

Ondřej Háječek: Učit jsem začal před 26 lety. Měl jsem i jiná zaměstnání, ale k učení

jsem se vrátil. Na této škole učím 13 let.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Co byl váš zatím u nás nejlepší zážitek ve škole?

Sebastián Jirgl: Nedokáži vybrat jeden jediný. Určitě nějaký zážitek z některého kurzu. Tam je vždy plno zážitků.

Ondřej Háječek: Když mi jeden žák přinesl vlastnoručně vyrobený ovladač na projektor, protože ten originální se ztratil.

A naopak, jaký je váš nejhorší zážitek tady ve škole?

Sebastián Jirgl: Asi když mi odešel žák z hodiny domů a já o tom nevěděl. Samozřejmě se jednalo o velice

atypickou situaci. Vše našťastí dobře dopadlo.

Ondřej Háječek: Asi nejhorší bylo, když děvčata z mé třídy byly vyšetřovány policií pro podezření z krádeže a přechovávání drog.

Na jakou školní akci jezdíte nejradši?

Sebastián Jirgl: Školu v přírodě.

Ondřej Háječek: Mám rád školy v přírodě.

A poslední otázka. Jaké to bylo mít nás jako třídu?

Sebastián Jirgl: Velkou výzvou a zároveň společný čas, na který budu rád vzpomínat.

Ondřej Háječek: Já jsem si to užíval. Takhle vzornou třídu jsem ještě neměl. Poprvé jsem neměl ani arch na zapisování kázeňských prořeš-

ků. Dívčí náboj téhle třídy byl neoddiskutovatelný, kluci prominou. A tak jsem si užíval třeba i to, že za mnou často někdo zašel, jen tak prohodit pár slov. Bylo to milé, být tu s vámi.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Děkujeme Vám za rozhovor.

Jakub Bušek

Artem Kuzma

Recenzentské okénko: filmů festivalu „Jeden svět“

„Dotknout se tmy“

Nejvíc mě zaujal animovaný film, který se jmenoval „*Dotknout se tmy*“. Je to příběh o desetiletém Vítkovi, který žije ve tmě. Vítek je nevidomý. Film nás zavádí do jeho každodenního života, kde mu hlavní roli hrají sluch a hmat. Hodně se bojí – třeba aut. Je znát, že mu je líto, že nemůže dělat věci jako ostatní děti.

Film „*Dotknout se tmy*“ byl moc hezký. Určitě je hodně těžké nevidět, co se děje kolem nás. Ale Vítek je moc šikovný, že se s tím naučil žít.

Tento film jsem si vybrala, protože byl animovaný a v černobíle barvě velmi zajímavý.

Adéla Verzichová

„Hikari pěstuje rýži“

Vybral jsem si film z festivalu „*Jeden svět*“ – „*Hikari pěstuje rýži*“.

Desetiletá Japonka Hikari chce začít pěstovat rýži, protože má rýži moc ráda. Na internetu si objednala semínka rýže. Bohužel semínka rýže uschla. Tak požádala rodiče o pomoc. Ti jí vzali ke starému pěstiteli rýže. Ten jí dal sazeničky rýže a o ty už se postarala, že je vypěstovala, usušila, sundala z nich slupku a nakonec uvařila. Trošku ji spálila, ale to nikomu nevadilo, protože byla vypěstovaná s láskou od Hikari pro rodinu.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Film se mi líbil, protože Hikari měla odhodlání. Film jsem si vybral, protože je vidět, jak je těžké rýži vypěstovat. Tak si rýže važte, bez odhodlaných

zemědělců by nám radost
žádná rýže dělat nemusela.

PS Taky mám moc rád rýži.

Oskar Busta

„Grace“

Popisuji film „Grace“ z festivalu „Jeden svět“.

Grace je šestnáctiletá holka z Afriky. Má asi osm bratrů. Pochází z chudé rodiny. Její táta jednou vydělal na její hezké žluté šaty a na novou střechu. Jednoho dne ale přišla velká bouřka, protože hodně dní nepršelo. Ta bouřka ale strhla celou střechu a celý dům. Asi o dva dny později se objevil souseď se dřevem a cihlami a společně opravili dům.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Mně osobně se celý film líbil,
dal bych tomu 10/10 bodů.

Čeněk Kohlíček

„Hikari pěstuje rýži“

Rozhodl jsem se popisovat film „Hikari pěstuje rýži“. Odehrávalo se to v Japonsku. Hikari je deset let a miluje rýži, proto chce pěstovat svou vlastní. Bohužel si koupila nevhodná semínka na internetu. Proto šla za farmářem jménem Yamanaka. Od něj získala sazenice. Ty se jí dařilo pěstovat. Úrodu jí ohrožovaly bouře a divocí ptáci.

Mně se líbilo, že se Hikari dozvěděla, že pěstování není jen tak. Tento film ukazuje, že farmáři musí hodně pracovat.

Mikuláš Vrána

Čtyři roky školy

Chodím už čtyři roky do základní školy Školní. Před tím jsem chodil do školy na Ukrajině.

Za ty čtyři roky jsem se tady mnohé naučil a našel mnoho kamarádů. Na téhle škole se dobře cítím. Líbí se mi ve škole školní hřiště a učitelé jsou tu fajn.

Už tu ale končím. Jdu na střední školu. Nevím, jaké to tam bude. Tady to naopak dobře znám. Bude se mi po této škole stískat.

Loučím se s ní. Sbohem.

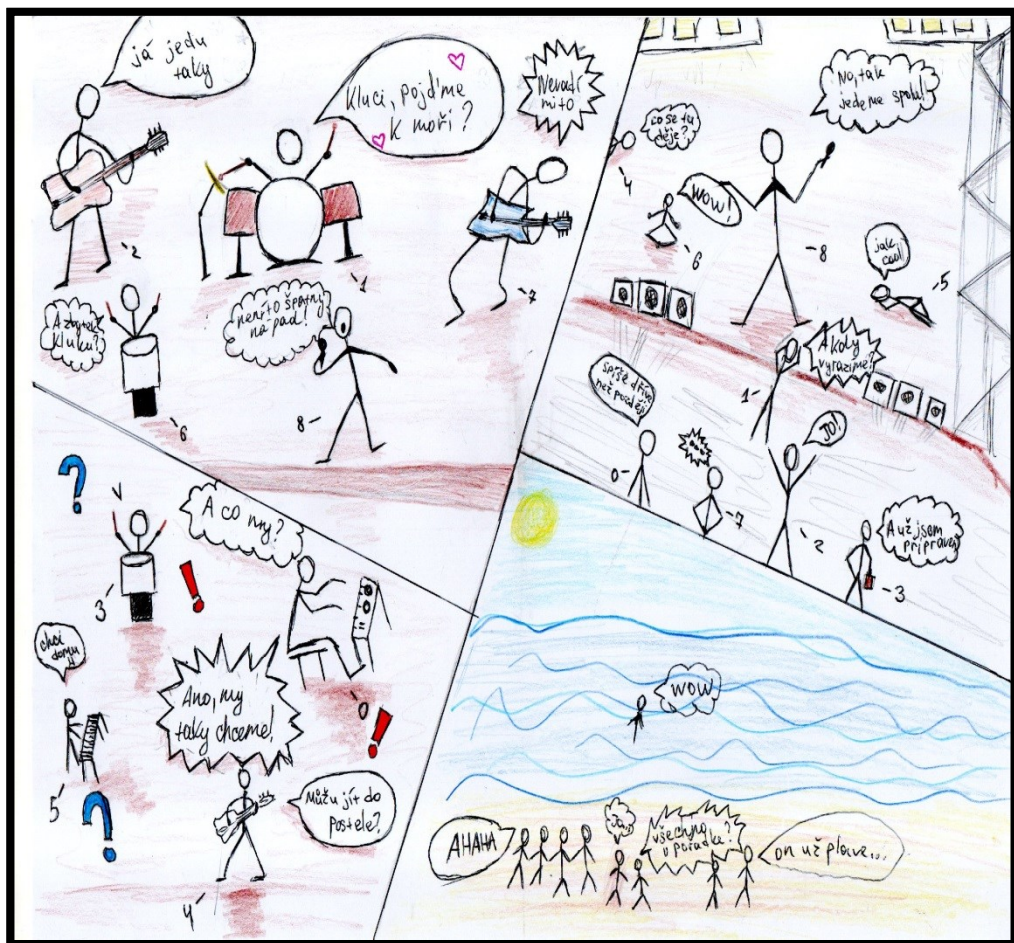
Hlib Paias

Zdroj obrázku: pixabay.com

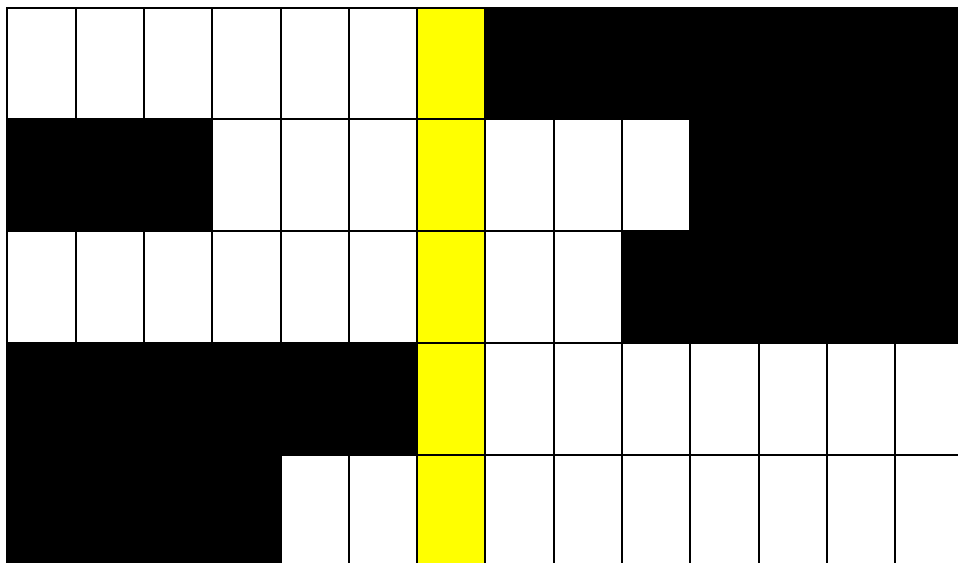
Zábava a volný čas

Komiks

Autorka komiksu: Sofya Zharkova

Tajenka: třídní učitelé z naší školy

- 1) Kdo je třídní učitel 9. B (příjmením)?
- 2) Kdo je třídní učitelka 7. B (příjmením)?
- 3) Kdo je třídní učitel 9. A (jménem)?
- 4) Kdo je třídní učitelka 6. B (příjmením)?
- 5) Kdo je třídní učitelka 8. B (příjmením)?

Zdroj obrázku: pixabay.com

Upozornění: „ch“ pište do jednoho políčka a nepište háčky

Martina Komar-Smolen,
Viktoria Chuprynska

Loučí se s vámi členové redakce

Viktoria Chuprynska
Jakub Bušek
Artem Kuzma

Martina Komar-Smolen

Tomáš Pokorný

Pham Nguyen

Nikolina Rishko

Adéla Smejkalová

Simona Šindelářová

Sofya Zharkova

Laura Ventura